

være enhver Minister om at gjøre, var at hævde Friheden for sig selv til dog at gjøre Noget ganske i Almindelighed for Fædrelandets Forsvar, navnlig naar man lever under saadanne Forhold, som vi nu have, med provisoriske Finantslove. Jeg tror ikke, at nogen Minister under saadanne Forhold, da man har langt større Ansvar end under regelmæssige Finantslovsforhold, vil skræmme sig til at gjøre Noget for Landets Forsvar, særlig i en Tid, der uadtil er saa vanskelig, som Enhver maa indrømme, den er nu. Det vilde jeg hævde den Gang, og det gjør jeg endnu. — Det slog mig, at det ærede Medlem, da han vilde anføre, at der dog var foretaget provisoriske Foranstaltninger efter Landstingets Afstemning, sagde: „Efter at vi havde faaet en provisorisk Finantslov.“ Ja, deri ligger det netop, og deri ser jo ogsaa det ærede Medlem et Middel til at sikke sig imod den Slags Ting. Lad os faae en regelmæssig Finantslov, saa vil den Slags Ting sandsynligvis ikke gjentage sig. — Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg udtaler det Haab, at Landstinget ved denne Behandling som ved 2den Behandling vil slutte sig til Forslaget.

J. Bedersen: Jeg skal ikke komme tilbage til, hvad det ærede 1ste Medlem for 1kte Kreds (Sthyr) sagde angaaende Frankrig; han mente, at Tilstandene i Frankrig vare saa slette, at vi ikke kunde ønske, at Forholdene her skulde være som i Frankrig. Jeg har ikke udtalt noget Ønske om, at Forholdene skulle være saaledes hos os; men jeg har kun udtalt det Ønske for Frankrig, at det ikke skulde faae de Tilstande, som vi have. Er Tilstanden saa daarlig i Frankrig, saa turde det, som saa meget andet Slet i Frankrig, stamme fra Demoralisationen under Keiserdømmet. — Til den ærede Krigsminister maa jeg kun gjøre et Par korte Bemærkninger. Hvad den omtalte Skrivelse angaar, skal jeg kun sige, at den er dateret den 9de Februar 1883, saa det kan jo nærmere undersøges, hvad der staar i den. I Folkethingets Udvalgs Betænkning staar der, at i denne Skrivelse ere Omkostningerne angivne til 80 Millioner Kroner; er det ikke rigtigt, saa er det ikke min Skyld. — Den ærede Minister forklarer nu, hvorfor han havde udtalt sig noget forbeholdent tidligere om de provisoriske Foranstaltninger; han havde ikke villet skræmme sig til at gjøre Noget paa egen Haand for Forsvarsvæsenet, hvis vi fremdeles fik provisoriske Finantslove. Men denne Ret til at gjøre Noget paa egen Haand er vistnok af en

temmelig problematisk Natur. Jeg vilde hellere, at den ærede Minister havde udtrykt sig saaledes: Jeg vil ikke skræmme mig Udgangen til at bruge den Magt, jeg i saa Tilfælde føler mig i Besiddelse af. Thi en Ret til at gjøre Noget paa egen Haand, til at tage selv, hvad man ikke kan faae bevilget, det hævder jeg, det har Ministeren konstitutionelt ikke. (Bloug: Jo.) Ja det nytter ikke, at det ærede Medlem siger: Jo. Grundloven siger: Nei. Grundloven siger: „Forinden Finantsloven er vedtagen, maa Statterne et opkræves; ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov.“ Nu sagde den ærede Minister jo: Lad os faae en regelmæssig Finantslov, saa vil noget Saadant sandsynligvis ikke kunne indtræffe. Det er altsaa ikke noget bestemt Løfte. Det er ikke givet, at Ministeren ikke endda vil tage paa egen Haand, det kan tænkes, at han endda vil gjøre det, selv om vi fik en Finantslov; men Sandsynligheden taler dog for, at naar vi først have givet Ministeren paa en regelmæssig Finantslov, hvad han forlanger, vil han ikke gaa videre bagefter. Det er jo altid en Indrømmelse, men den er, som man kunde vente den, stor er den ikke.

Ablefeldt-Laurvig: Jeg skal fatte mig overmaade kort, men jeg maa dog gjøre nogle Bemærkninger til, hvad der er sagt særlig af det ærede Medlem fra Fyn (S. Bedersen), navnlig i Anledning af hans Omtale af Krigsministerens Ytringer om provisoriske Foranstaltninger. Mig forekommer det at være aldeles klart, at saa længe Venstre ikke fremkommer med noget Program, er der Fare for provisoriske Love; det er Noget, vi vist Alle ere enige om, i alt Fald vil jeg i den Henseende pointere min Opfattelse ganske bestemt, og den er, at vi bør gjøre Alt for at forsvare vort Land, det er kun Maaden, som det kommer an paa. Men naar for Dieblisset Venstre i den Henseende ikke fremkommer med noget Program, saa er det selvfølgelig aldeles umuligt for Høire og Venstre at komme til Enighed, da der ingen Forhandling er mulig. Det synes mig da høist rimeligt, at Ministeren, naar vi Alle ere enige om, at Noget maa der gøres, men han intet Svar faar fra Rigsdagen om, hvad der skal gøres, saa udfører Forsvaret paa den Maade, som det forekommer ham at være rigtigt. — Naar det ærede Medlem talte om, at vi for Dieblisset havde Absolutisme, saa finder jeg, at Ordet er aldeles urigtig brugt, men i alt Fald kan man med større Ret tale om den nuværende